

dessin assegurar que això fos veritat. La volta del forn estava recoberta interiorment per uns degotalls pastosos, amb l'aparença d'estal·lactites formades per silicats produïts segurament per la volatilització dels materials que s'hi courien, d'estructura esponjosa, per dins de color negrós i d'altres colors pel defora, cobert tot per una capa vidriosa com si s'hagués envernissat o fos produït per una centella elèctrica. Això em feu pensar que si bé és creença que les moles dels molins fariners romanes, d'aspecte negrós i constitució esponjosa, eren fetes de lava volcànica, també és probable que ho fossin d'una pasta de terra, sorra i sofre, emmotllada per a donar-les-hi la forma que convingués, subjectada després a un foc roent. Jo conservo fragments d'aquestes moles que bé sembla que foren emmotllades, és a dir, obrades, seguint aquest procediment.

L'any passat, pel motiu d'haver cedit la muller del senyor Matheu les terres del Sot de l'Omell a una filla seva casada amb A. Gallardo, aquest senyor, acompanyat d'un fillet, visità l'expressat veral, i vet-ací que el nen s'encepegà amb el mateix forn. Sorprès el pare per la troballa i creient que tal volta es tractava d'un forn ibèric, n'aixecà un plànol, del qual tingué la gentilesa d'oferir-me'n una còpia excel·lent, que és la que es reproduïx en el gravat adjunt. Però advertint que, com que es tracta d'una construcció no feta en deguda forma, les mides assenyalades no tan sols són aproximades, sinó que poden variar en cada un dels elements components, i a més, que havent-hi terra sobreposada en el paviment, es fa difícil poder precisar l'alçada del citat forn.

El mateix any, el propietari del mas Suari volgué que l'enginyer J. Gesa i Canyelles i els seus consocis, li fessin un plànol complet de la propietat, i en recórrer-la dits senyors a aital fi, altra vegada aparegué l'indicat forn, nova que comunicaren a En Pau Fort, prou aficionat als estudis històrics de la localitat, el qual creient també que podria ésser d'època ibèrica i de consegüent molt interessant per a la història de Cardedeu, el dibuixà i en feu una petita descripció, que l'envià al senyor Colominas, membre de la secció d'Arqueologia de l'Institut d'Estudis Catalans, perquè el conegués, preguntant-li al mateix temps que es servís reconèixer-lo i digués de quina mena de forn es tractava, a quals precís contestà afirmativament. Però des de llavors han transcorregut vuit mesos i aquell bon senyor no s'ha vist per aquí, malgrat haver pogut complir la promesa un matí o una tarda de qualsevol dia. I no cal que l'esperem perquè per un altre conducte hem sabut que els senyors d'aquella secció diuen que si haguessin de fer cas dels avisos que els envien de treballs arqueològics s'haurien de passar l'any recorrent tots els indrets de Catalunya; resolució que, si fos cert que s'hagués pres, la trobaríem desencertada, perquè no serà cada dia que rebran comunicacions